

PŘEDSTAVTE SI, ŽE DOSTANETE OD ŽIVOTA NOVOU ŠANCI.
CO UDĚLÁTE?

Emily D. Beňová

Dokud nás
pravda
nerozdělí

Od autorky bestselleru
Kým nás pravda **nerozdělí**

DOKUD NÁS
PRAVDA NEROZDĚLÍ

Emily D. Beňová

1. KAPITOLA

Ryan stojí nade mnou a mračí se na moji nataženou pravačku. Nelíbí se mu, že v ní vidí tak málo mincí.

Dnes byl špatný den. Lidé jsou čím dál víc ostražitější a dávají si na věci větší pozor. Jenže on by se zlobil, i kdybych měla obě ruce plné bankovek. Nikdy nebude mít dost. A s každým dalším dnem se utvrzuji v tom, že na mě klade stále větší nároky.

„To je jako všechno?“

Přikývnu. „Víc se mi získat nepodařilo.“

Podívá se na mě temnými očima barvy horké čokolády a mně se sevře žaludek. Nevěří mi, což také není žádná novinka. Občas jsem mu nějaké prachy šlohla, přece i já potřebuju z něčeho žít nebo si něco koupit, ale tentokrát ne. Dnes jsem mu nevzala ani cent. I přesto má ale pocit, že ho pravidelně okrádám.

Bojím se ho, když je takhle chladný.

Ryan je hodně temperamentní. Stačí jakýkoli slabý impuls a bouchne jako granát. Člověk nikdy neví, jak zareaguje, protože je v jednu chvíli klidný a vzápětí má výraz šilence. Nejhorší je ovšem jeho kamenný, nečitelný výraz, který je předzvěstí prudké reakce.

Buď zůstane klidný, nebo vybuchne jako sopka a zmlátí mě. Nebylo by to poprvé, co na mě jeho pravačka zanechala stopy. Poslední dny je to čím dál častější. Vždyť i před třemi dny mi pevně stisknul ramena a zatřásl mnou v amoku jako chrástítkem v domnění, že jsem ho okradla. I v ten večer to bylo slabé a já jsem nesehnala tolik peněz, kolik si představoval. Modřiny, které mi

udělal na rukou, jsou důkazem toho, že Ryan dokáže být pořádně vyšinutý, když mu zrovna přeskočí.

Zničehonic se rozchechtá jako blázen. Doslova se roztřeše a jeho smích se stupňuje. Nevím, co je tak směšné, ale Ryanův smích vás dokáže nakazit a vy se začnete smát s ním.

Začínám se také usmívat. Mám pocit, že si mě dobírá a teď mi poví, že mě nachytl jako nejednou předtím. Ve chvíli, kdy se poprvé nahlas zasměju, zvážní jako mávnutím ruky a dá mi tak silnou facku, že se mi zatmí před očima. Ramenem vrážím do stěny po mé pravici a navíc si udeřím hlavu.

„Ty malá špinavá zlodějská čubko! Myslíš si, že jsem debil a nevidím, že mi dáváš jen drobné a pro sebe si necháváš větší část? Kde jsou zbylé prachy? Naval všechno, co máš!“

„Nic víc nemám!“ vykřiknu a pohladím si bolavou tvář. „Dala jsem ti všechno, nenechávám si ani měďák. Lidi teď nosí karty a nemají u sebe hotovost. Dobře to víš. Neokradla jsem tě. To je všechno, co se mi za dnešní šichtu podařilo ukrást.“

Ano, ukrást! Jsem totiž zlodějka!

Když mi zemřela máma, ujal se mě strýček Ryan a ještě předtím jí slíbil, že se o mě postará. Máma určitě netušila, jak to *postará* přesně myslel. Vsadím se, že by jí to nenapadlo. Kdyby věděla, co je zač a jaký typ výchovy pro mě plánuje, určitě by mě jemu do péče nesvěřila. Sama bych se radši rozhodla pro dětský domov, ale máma si to takto přála a já jsem nebyla plnoletá, abych mohla za sebe rozhodovat.

Máma umřela, když mi bylo třináct let. Už tehdy byl Ryan povaleč. Střídal práce jako ponožky a vedl lehkomyslný život. Máma věděla, že lítá v drobných krádežích. Věřila ale, že z toho vyroste, a

že když mě vyfasuje, uklidní se a začne se víc starat. Najde si práci a bude žít jako vzorný občan.

Hrozně se mýlila.

Ryan z toho nikdy nevyrostl a obávám se, že ani nikdy nedospěje.

„Jenže tohle je málo. Nemáme dost ani na žrádlo.“

„Kdybys míň pil a přestal vyhazovat prachy za to svinstvo, které si pícháš, stačilo by nám to.“

„Ještě jsi i drzá, ty fracku? Kdo tě vychoval? Kdo tě vzal pod svoji ochranu?“

„Trpíš mě jen proto, že tě o to poprosila máma a proto, že pro tebe kradu. Jinak bys mě nechal chcípnout na ulici.“

Usměje se. „Máš pravdu. Nechám tě chcípnout na ulici jako prašivého psa, když mi nedonesesh do rána víc. Chci minimálně tisícovku a je mi jedno, jak se k ní dostaneš. Pro mě za mě, prodávej sebe, ale do rána budu mít na stole prachy. A chraň tě bůh, jestli se vrátíš bez nich!“

„To nemyslíš vážně! Jsem unavená. Je půl druhé ráno a chci spát, takže dnes už nejdu nikam. Zítra můžu vyrazit do ulic a...“

Plesk!

Znovu dostávám pravačkou na bolavou tvář, ale teď to schytává hlavně brada, v ústech cítím pachutí krve. Myslím, že jsem se kousla do rtu, ale nejsem si jistá, protože mě bolí celá polovina tváře.

Ryan udeří znovu, ale tentokrát mě bije po hlavě a už nepřestává. V afektu se svíjím do klubíčka a rukama si zakrývám hlavu.

Prosím ho, aby přestal, ale on mě nevnímá a mele si svoje. Vříská něco o tom, že mu nebudu odmlouvat, že jsem jen špinavá chudinka a musím ho poslouchat. Jeho slova vnímám jen napůl. Právě v tuto

chvíli myslím jen na to, jak se zachránit, protože jestli to neudělám, tak mě ten zfetovaný šílenec zabije.

Když přijde kopnutí do boku, otevrou se dveře a do domu vstoupí jeden z jeho holohlavých kamarádů. Nejsem si jistá který, protože se stále kryju na zemi, ale děkuji mu, protože mi právě teď zachránil život.

„Co chceš? Nevidíš, že mám rozhovor s neteří?“

„Nerad ruším, ale mám pro tebe zásilku. Čistej matroš, kámo. Půjde to na dračku,“ řekne a je mu úplně jedno, že dřepím schoulená na zemi a pláču. Jsem potlučená a ztrápená. Celá se chvěju a modlím se, aby Ryan odešel a nechal mě už na pokoji.

„Jachacháá!“ zaraduje se Ryan a mne si ruce. „To vypadá na dlouhou noc, brácho. Kde to máš?“

„Doma. Pokud jsi tu skončil...?“

Ryan se na mě podívá a znechuceně nade mnou ohrne nos. „Skončil jsem. Prozatím. A ty!“ hrozí mi ukazovákem. „Ještě jednou na mě zvýšíš hlas a skončíš v nemocnici, pokud ne v márnici.“

Sleduji, jak si bere bundu a opouští dům. Když za sebou zavře poškrábané a několikrát rozkopené dveře, rozpláču se.

Najednou jako by se napětí ve mně uvolnilo a všechny moje emoce vyplavou na povrch. Vzlykem se až zajíkám a pokouším se zjistit, jestli nemám něco zlomeného.

Kopl do mě tak silně, že necítím svůj bok a co se týká tváře... Otéká mi ret, který mi natrhl, když mě praštil. Jsem jako velká modřina, jenže toto se nestalo poprvé.

Opřená o stěnu se zvedám ze země, belhám se do kuchyně, kde si oplachuji napuchlý ret. Z úst vyplivuji krev a jazykem si kontroluji zuby, jestli mi nějaké nevyrazil.

Vzpomínám na časy, kdy žila máma.

Bydleli jsme v tomhle domku, ale předtím nebyl takový zničený a zanedbaný, nýbrž pěkný a útulný. S mámou jsme často sedávaly na terase za domem a pily čaj, nebo vařily a pekly v kuchyni. Mámina bábovka byla nejlepší v širém okolí. Když zavřu oči, dokážu si živě představit úžasnou vůni piškotu.

Často vzpomínám. Ráda se vracím do minulosti, protože je to období, kdy jsem byla šťastná. Opravdu šťastná. Prožila jsem krásné dětství. Máma byla nejlepší mámou na světě, ale potom přišla rakovina a vzala mi ji.

Nebylo to fér, ale život není spravedlivý. Hraje svoji hru, a jak jsou karty jednou rozdané, není šance, abychom se vyhnuli osudu. Ne všechno se dá obejít a změnit... Jenže... Je to tak i v mém životě?

Opravdu je mi souzené žít s Ryanem a trpět jeho násilí? Skutečně se tomu nedá vyhnout?

Nejednou jsem přemýšlela o útěku. Plánovala jsem, jak od něj uteču a on mě nikdy nenajde, ale vyčmuchar by mě. Vždycky a všude. Nebo ne? Mám šanci dostat se od něj jednou a provždy?

Proč bych se o to nemohla aspoň pokusit? Proč ne teď? Co mi brání?

Otevřu oči a náhle mi vyschne v hrdle. Proč jsem pořád tady? Proč ho trpím? Takový život si přece nepřeju. Nechci pro něj krást. Už nikdy v životě nemíním krást!

Srdce mi bije jako pneumatické kladivo až někde ve spáncích a adrenalin se mi valí žilami jako láva. Tohle je moje šance! Mám právo na lepší život. Chci lepší život. Jenže kam půjdu, sama a bez peněz? Kdo mi nabídne ubytování a práci?

Nemám školu, protože Ryan tvrdil, že takové blbosti nebudu v životě potřebovat. Věděla jsem, že to není správné, ale neměla jsem na výběr. Byl starší, zaujal místo mého rodiče a já jsem poslouchala. Zpočátku mi to připadalo super.

Nemusela jsem se učit ani navštěvovat školu. Byla jsem doma. Brával mě za svými kamarády a mně se to líbilo. Zpočátku. Pak mě přesvědčil, abych si oblékla otrhané věci a začala žebrať.

Na bostonských ulicích se našla spousta milých lidí, kteří mi přispěli a Ryan toho začal využívat čím dál častěji. Dával mi málo jíst, abych vypadala hubeně a uboze. Lidé se nad chudinkou sirotkem vždy slitovali, ale když jsem dospívala, byli čím dál víc odmítavější. Ryan ztratil slušný zisk, a proto mě naučil krást.

Nejdřív mi to připadalo zábavné, měla jsem šestnáct a vyžívala jsem se v tom, jaká jsem šikovná. Nikdo nikdy nezjistil, že jsem mu šlohla peněženku nebo mobil, anebo peníze z kapsy od bundy. V krádežích jsem byla vážně dobrá. Když jsem si začala uvědomovat, že to není správné, bylo pozdě. Byla jsem v tom namočená až po uši a nebylo už cesty zpět.

Ryanovi moje šikovnost v okrádání nevinných, ubohých lidí vyhovovala a nepřícházelo v úvahu, abych s tím přestala. Jenže začal zvedat lačku a častokrát jsem kradla od rána do rána, abych splnila jeho nároky.

I dnes tomu bylo tak, ale dnešní noc byla slabá. Krádeže se už nevyplácely. Lidé používali platební karty. Když už jsem ukradla peněženku, byla mi nanic, protože bez PIN kódu se nedaly vybrat z účtu peníze. Snažila jsem se je získat i žebráním, ale lidé jsou čím dál víc lhostejnější. Odvracejí tváře, když vidí žebrající ruce a tváří se, že tam nejsme.

Na jedné straně jim rozumím. Nevěří nám. Myslí si, že jen lžeme, což je v konečném důsledku většinou pravda. Ale jsou tu i tací, kteří potřebují každou vyžebnanou minci, aby přežili. Aby se aspoň jednou denně najedli nebo napili. Vím, jsou i tací, kteří si koupí radši laciné víno, ale doba je zlá. Komu může člověk věřit?

Který žebrák je skutečný a kdo je jen ničema, který bere prachy pro *někoho*?

Šéf rozestaví své „žebračky“, lidi, kteří by pro kousek chleba ochotně kradli a oni pro něj žebrají almužnu. Je to běžné jako ranní vstávání nebo dýchání. Vyžebnané prachy mu „žebrační“ odevzdají a on jim dá jen málo z toho. A ti chudáci? Jsou mu za to vděční jako za vlastní život.

Ubohé a zároveň rafinované.

Taky jsem si tím prošla, ale s tím rozdílem, že mi Ryan nikdy nedal mzdu za to, že jsem pro něj vyžebkala plnou hrst chechtáků. Proto jsem si občas něco ukradla pro sebe, alespoň na intimní potřeby. Někdy se mi podařilo „vydělat“ více, ale byly i slabé dny, kdy jsem horko těžko vyškemrala sto dolarů.

Možná taky skončím jako žebračka, ale už jsem se rozhodla. Odejdu od Ryana, i kdybych měla zůstat bezdomovkyně a zmraznout někde na ulici. Po deseti letech jeho teroru jsem skálopevně odhodlaná opustit přístav a utéct od něho co nejdál.

Otočím se na patě a vyběhnu do pokoje v patře. Vtrhnu dovnitř a vytáhnu ze skříně tašku. Naházím do ní své věci a opouštím pokoj.

Odcházím! Bez peněz, bez jasného plánu, jen s vidinou, že bude líp. Pokud se od něj osvobodím, přežiju a neskončím na ulici jako bezdomovkyně.

Měla jsem to udělat už dávno, ale neodešla jsem. Bylo to hlavně kvůli strachu, protože vím, že jestli mě Ryan dostane zpět, zmlátí mě jak žito. Teď ale neváhám. Nemám v plánu se nechat chytit. Chci a musím odsud vypadnout tak daleko, aby mě nikdy nenašel.

Sbíhám do přízemí a ve chvíli, kdy sahám na kliku, se dveře otevrou a dovnitř vstoupí vysmátý Ryan. Úsměv mu však zmizí z tváře, když mě zahlédne s taškou v ruce.

Stojím jako přibitá a nedokážu se ani pohnout. Jeho pohled mě mrazí, protože přesně ví, co jsem plánovala udělat.

„Kampak?“ zeptá se a zavře dveře. Uvnitř stojí i jeho holohlavý kamarád a pobaveně si mě prohlíží. „Zdá se, že máš naspěch. Sbalila sis všechno?“

„Běž k čertu, Ryane! Odcházím od tebe. Už pro tebe nebudu dělat, rozumíš?“

„Jestli čekáš, že ti dovolím odejít, jsi vážně na omylu, Norin. Právě teď se nemůžeš sebrat a jít pryč, protože mám pro tebe lukrativní prácičku,“ řekne s úsměvem, za kterým skrývá něco temného.

Polknu. Upínám pohled ke dveřím a přemýšlím, zda se mi podaří vyběhnout ven. Víím, co mě ale čeká, když mi to nevyjde.

„Ani se nezeptáš, o jaký kšeft jde?“

„Nechci to vědět.“

Ryan se usměje a podívá se na kamaráda. „Vydělá nám ten obchod dost, co říkáš?“

Kamarád si mě přeměří a usměje se. „Jo, jen jsi ji pěkně zřídil.“

Cítím, jak se nade mnou stmívá a moje srdce silně bije. Netuším, o čem je řeč, ale něco ve mně umí číst mezi řádky jejich dialogu a bojí se toho nejhoršího.

„Zahojí se to. Vezmi ji k tomu chlapovi a ten se o ni už postará.“

Holohlavý muž mě popadne a nepomůže mi ani vzpírat se. Ryan mi vytrhne tašku a jeho kamarád mě táhne z domu. Snažím se mu vyškubnout, prosím ho, aby mě nechal, ale on mě vleče jako zločince.

Vede mě po ulici, kde se mě vůbec nikdo nezastane, až do domu o ulici dál, kde zaklepe na dveře.

„Pusť mě! Prosím tě. Řekneš Ryanovi, že jsem ti utekla.“

„A Ryan mě zabije? Zapomeň!“

„Prosím! Pusť mě!“

„Sklapni a buď rozumná! Sama si to jen zhoršuješ. Když budeš dělat, co se ti řekne, bude k tobě milý.“

„Proč jsi mě sem dovedl? Co to je za místo? A co ten chlap ode mě chce?“

„Nevím, co chce, ale shání pěknou ženskou. Teď mě poslouchej, Norin. Dělej, co ti řekne a budeš se mít jako prase v žitě. Buď sprostá a skončíš tuhá někde v kanálu. Pořádně zvaž, co chceš.“

„Chci odejít.“

„Jenže to ti Ryan nikdy nedovolí.“

Holohlavý muž znova zabouchá na dveře, ale už mi nic víc neřekne. Před námi najednou stojí další potetovaný chlap bez vlasů. Je obrovský a jde z něj strach. „To je ona?“ zeptá se hrubým hlasem a mně zarezonuje někde v žaludku.

„Jo.“

„Je zbitá. Pán jasně řekl, že chce nějakou hezkou.“

Znovu polykám vlastní dech i paniku, která mnou lomcuje vši silou. Co se tu děje? To mě vážně prodali do bordelu jako nějakou couru?

„Byla neposlušná.“

Tetovaná gorila si mě znovu znechuceně proměří pohledem a pak pokývá hlavou. „Fajn. Uvidíme, jak zareaguje. Pojd' dovnitř,“ řekne, ale já se ani nehnu. Nechci vstoupit, protože i když mlčím, tuším, o co tu jde.

„Co jsem říkal? Poslouchej a budeš se mít dobře.“

Rozhoduji se mezi útekem a jednodušší cestou, ale vyberu si druhou možnost, protože strach z toho, že mě při útěku chytí a zmlátí, je silnější. Vstoupím dovnitř a gorila za mnou zavře dveře. Ocitám se v obyčejném domě, kde na chodbě postává několik spoře oděných dívek.

Některé jsou mladší než já, jiné mnohem starší. Jejich oblečení napovídá, kde jsem se ocitla, ale moje podvědomí nechce znát důvod, který je ve skutečnosti celkem zjevný. Ryan by mě přece neprodal jako lacinou děvku do bordelu! Nebo ano?

„Jen běž. Až dozadu a pak nahoru po schodech,“ instruuje mě potetovaná gorila a já se přesouvám ke schodišti a pak nahoru. Jde těsně za mnou a vede mě až ke dveřím, zpoza kterých je slyšet smích. Zaklepe na ně a když se otevrou, zadívá se na nás mladá žena v negligé. „Přivedl jsem jí.“

Polknu. Znovu sleduji cestu, kterou mě sem přivedl a zvažuji, jestli se mi podaří utéct. Dveře se ale zešíroka otevrou a objeví se v nich atraktivní muž. Je jen v županu a jeho blondaté rozčuchané vlasy působí přitažlivým dojmem. Proměří si mě zkoumavým pohledem a zamračí se.

„Co má s tváří? Jasně jsem řekl, že chci pěknou ženskou. A toto má být co?“

„Prý něco provedla. Žádal jsem o prvotřídní kvalitu, ale neměj strach, zahojí se jí to.“

Blondřák se na mě podívá a zavrtí hlavou. Modlím se, aby mě odmítl. Chci, aby řekl, že mě nechce, že o takovou trosku nestojí, ale on to neudělá. Přikývne a pozve mě do pokoje.

Váhám jen sekundu, ale pak s myšlenkou, že ho poprosím o milost, vejdu.

2. KAPITOLA

Sednu si za stůl a sekretářka mi přinese kávu. Položí ji přede mne a informuje mě o tom, co mě dnes čeká a nemine.

Tři porady, jeden meeting a řada jiných záležitostí, které musím vyřešit. Přesto si nestěžuji. Baví mě, co dělám a vůbec nelituji, že jsem se před deseti lety ujal rodinné firmy, která zajišťuje výstavbu budov, ale i jejich restaurování.

„Děkuji. Kdyby zase volala Beatris, nepřepojte mi jí.“

„Ano, pane Waine. Ještě něco?“

„Zavolejte mi Tonnyho.“

„Jistě. S dovolením,“ řekne elegantní zrzavá žena v módním kalhotovém kostýmu a opustí mou kancelář.

Hledím do papírů, které leží na stole a podepíšu několik smluv.

Konečně je pátek. Tento týden byl velmi náročný a řešil jsem jednu věc za druhou jako by měl nastat konec světa.

Když podepíšu vše potřebné, osobně zavolám dodavateli, který má zpoždění s dodávkou už více než týden, abych mu připomněl, že má poslední tři dny na zaslání zboží. Jinak si najdu jiného. V tomto jsem nekompromisní. Nemám rád, když mě někdo vodí za nos a už vůbec, když nedodrží termín, se kterým počítám. Čas je to jediný, čeho mám žalostně málo a nerad dělám věci po termínu nebo na poslední chvíli.

V mém světě je čas soupeř, který si neklade podmínky. Prostě musím jednat hned teď, protože zítra už může být pozdě.

Zatímco telefonuju a snažím se prosadit, do kanceláře po tichém zaklepaní vstoupí starší vousatý muž a potichu přijde k mému stolu.

Má na sobě tmavošedý oblek, který nenápadně konkuruje jeho prošedivělým vlasům.

Tonny je náš rodinný přítel a také muž, kterému při vedení firmy bezpodmínečně důvěřuji. Je to člověk, který stál ještě po boku mého otce, a teď stojí po mém a pomáhá mi vést impérium, jež je mojí pýchou, vášní, ale i dědictvím, které se dědí z otce na syna.

„Je to na vás, pane Solte,“ řeknu dodavateli na druhém konci telefonu a nervózně si hraju s perem. Snažím se být klidný, ale kdyby byl ten neschopný břídl u mě, asi bych se neovládl a rovnou ho zlomil v pase. Hodně se musím snažit, abych zachoval klid a rozvahu a komunikoval s ním tak, jak se od muže v mém postavení žádá. „Jak jsem se již vyjádřil, máte na to posledních pár dní. Poté si najdeme jiného dodavatele.“ Ukončím hovor a vrátím telefon zpět do stojanu, ignorujíc muže, který mi opakuje, že dodávka bude v den náhradního termínu, jak jsme se dohodli.

„Problémy?“ zeptá se Tonny se zájmem.

„Jen jsem připomínal dodavateli, že je nahraditelný.“

Tonny se usměje. „To my všichni, chlapče. Volala mi tvoje sekretářka, prý jsi mě sháněl. Co pro tebe můžu udělat?“

„Včera odpoledne mi volali z novin, že by rádi udělali reklamu pro naši společnost.“

„Ano, vím. Volají pravidelně. Odmítáš je už skoro rok. Co s nimi?“

„Tentokrát jsem jim kývnul,“ přiznám s povzdechem a Tonny na mě vytřeští oči.

„Snad ti neslíbili balík cigaret a sombrero?“

Zasměju se na nad trefnou poznámkou starého přítele a opřu se lokty o dubový stůl.

„Jen jsem se nad nimi slitoval.“

„Jak to? Vždyť říkáš, že tvou reklamou jsou pacienti, kterým pomáháš a že novináře k tomu nepotřebuješ.“

„Stále si to myslím, ale ta novinářka byla neodbytná. Nahání mě celé měsíce a dožaduje se setkání. Tak jsem se rozhodl, že udělám výjimku. Chce udělat reportáž v sobotu v poledne a já jsem si naplánoval plavbu, na kterou jsem během rozhovoru s ní zapomněl. Slíbil jsem babičce i sestře Caroline, že je vezmu na loď. Kdybych jim řekl, že z toho nic nebude, byly by zklamány, Carol určitě. Ta se na to hrozně těší.“

„A ode mě chceš, abych vzal tu reportáž za tebe, že?“

„Vím, jaký máš názor na novináře, ale nerad bych zklamal Caroline. A firmu znáš stejně dobře jako já. Vlastně, dovolím si říct, že líp,“ pousměje se.

„Colline, moc dobře víš, že novináře nesnáším.“

„Potrvá to hodinu, maximálně dvě. Jen jim odpovíš na pár otázek. Uvidíš, bude to rychlé. Počkají na tebe v sále dva.“

Tonny, muž s vousy, který by klidně mohl být můj otec, si povzdechne. Nechce se mu do toho, ale vím, že jsem na dobré cestě k tomu, abych ho zlomil.

„No tak, zachraň mě, hm? Vezmeš to za mě?“

„Mám jinou možnost?“

Usměje se. „Obávám se, že ne. Už je to domluvené.“

„Tak dobře. Udělám to, ale naposledy.“

„Máš moje slovo. Děkuji! Do smrti budu tvým dlužníkem.“

„O smrti nemluvme, jinak ji přivoláme.“

Zasměju se. Tonny je trochu pověřčivý, ale rozumně jeho slova ignoruji. Upiju z kávy, která již vychladla a Tonny se zvedne k odchodu.

„Jestli je to všechno, mám ještě nějaké povinnosti,“ řekne a v kapse se mu rozezvoní mobil. Rychle se pro něj natáhne, a když ho vyndá, řeknu: „Samozřejmě, běž a nezapomeň na poradu v jednu.“

„Myslím na to,“ ujistí mě, potichu opustí moji kancelář a přijme hovor.

Den plyne jak má. Porady střídá oběd, později večeře, a když se konečně umožněný vrátím domů, toužím jen po posteli a tichu. Namísto toho mě čeká našťavaná tvář mého mladšího bratra Jamieho, který by mě nejradši viděl na kolenou a s rukama v odpadcích.

S bratrem jsme nikdy nevycházeli dobře. Jamie byl vždy velmi samolibý a sobecký. Když se svět netočil pouze kolem něj, bylo všechno špatně.

Pořád čekám, že z toho vyroste, dospěje, vždyť už by na to měl věk, ale on je úplně mimo. Babička říkává, že se podobá na nebohého dědu z matčiny strany, který byl přesně stejný.

Narazím na něj zrovna ve dveřích. Já vcházím dovnitř, můj světlolvasý bratr je na odchodu.

„Máš nějak naspěch,“ řeknu přísně a on se na mě podívá. Zastaví se a probodne mě zlostným pohledem.

Když naši rodiče zemřeli, převzal jsem rodinnou firmu a stal se tak pro Jamieho a Caroline otcem. Bohužel, Jamie to bral z mojí strany jako povyšování se, rivalitu, a od té doby se z nás stali nepřátelé, kteří spolu věčně soupeří.

„Jdu ven!“

Podívám se na hodinky na ruce. „Je osm. Kam máš namířeno tak pozdě večer?“

„Je pátek, jdu si užívat.“

Projde kolem mě, ale neodpustím si poznámku, která mě pálí na jazyku.

„Za peníze, které sis vydělal?“

Otočí se, zatne zuby a přistoupí ke mně. Ne proto, aby mě uhodil, to si nedovolí, ale proto, aby mi vpálil do tváře smršť výčitek, nadávek a arogantních poznámek.

„Vyskakuješ si, protože jsi pan Wain? Jenže i já jsem Wain, bráško a věřím tomu, že kdyby náš otec neumřel, přenechal by firmu mně.“

„Protože jsi byl jeho miláček?“ vypálím na něj. „Stal jsem se ředitelem, protože jsem starší a mám mnohem víc zkušeností než ty, Jamie. Kdybys nebyl takový omezený sobec, dávno by ses stal součástí podniku.“

„Jako tvůj zástupce? Na to ti seru, Colline! Já jsem měl být ředitelem. Já a ne ty! Vždyť tebe otec ani neměl rád.“

„Máš pravdu. Vždy měl radši tebe a Caroline, ale to neznamená, že si to místo nezasloužím. Dřel jsem po jeho boku den co den, abych se teď mohl s hrdostí postavit do čela podniku.“

„Byl jsem v nevýhodě, protože jsem byl druhorozený syn. Kdybych byl starší...“

„Tak co?“ vyštěknu zuřivě. „Myslíš si, že by ti otec přenechal firmu? Vždyť neumíš ani napsat žádost o zaměstnání. Jak bys přispěl k rozvoji podniku?“

„Mám stejná práva jako ty. Já jsem měl být ředitelem. Já jsem se měl stát majitelem, ne ty!“ křičí, až se otřásá celý dům. „No počkej,

drahý bráško, jednoho dne se karty obrátí. Jednou bude všechno patřit mně.“

„Jen přes moji mrtvolu!“ procedím mezi zuby.

Jamie se usměje, doslova jako blázen. Jako bych ho tou zprávou potěšil, jenže já se umřít nechystám.

„Ať je po tvém!“ dodá klidně a odejde. Je slyšet jen bouchnutí dveří, které rozezvučí halu poté, co jimi můj tvrdohlavý bratr projde.

„Colline, chlapče,“ zalamentuje babička, která za mnou přiběhne z patra. Má oblečený tenký béžový župan a na nohách obuté pantofle. „Co se to stalo? Proč jste tak křičeli?“

„Jamie se zase jednou stavěl na zadní.“

„Ach, děti. Proč se vždycky tak nepěkně hašteříte?“

„Protože s ním není rozumná řeč, babi. Je úplně posedlý. Měl bych mu jednu vrazit.“

„Ne, to teda neměl,“ zastaví mě rázně. „Je to tvůj bratr, Colline.“

„Je to jen rozmazlené děcko, které potřebuje dostat přes držku.“ Po těchto slovech se otočím a nechám babičku stát v hale a lamentovat nad situací, která se již velmi dávno vymkla kontrole.

Vstoupím do pokoje a zavřu za sebou. Trochu hlasitěji, než bych chtěl, ale teď je mi to jedno. Vztek ve mně vře a mám chuť do něčeho praštit. Minimálně do svého tupého bratra.

Jsem vytočený a tlak mi vyletěl až kamsi ke hvězdám. Tohle bratr přehnal. Chová se jako děcko, fracek, který si neváží nikoho a ničeho. Život bere jako hru a všechno musí být podle něj. Pokud není, musíme se mít na pozoru.

Jenže tohle už stačilo. Vážně už mě nebaví se s ním dennodenně hádat a tolerovat jeho drzé poznámky. Pracovat se mu nechce, ale

na židli šéfa by si sedl moc rád. Jistě, aby mohl prohýřit vydělané peníze v bordelech a barech, do nichž každou noc utíká.

Ach, Jamie, jsi takový osel!

Kdybys měl víc rozumu, mohl jsi být druhým výkonným ředitelem, jenže tobě to nestačí. Ty chceš všechno a v tom je ten problém.

Následující ráno vstanu mezi prvními. Je to zřejmě nějaký zvyk, protože se vždycky budím s východem slunce bez ohledu na to, jak pozdě jsem šel večer spát.

Vysoukám se z postele a přejdu do koupelny. V domě panuje ticho a za okny se pomalu, ale jistě, rodí nový den. Dám si rychlou sprchu a oblečený v bílých kalhotách a tričku vyjdu z pokoje. Ještě si nasadím kšiltovku a sejdu do přízemí.

Pobíhá tu jenom služebnictvo. Babička sedí v obýváku, čte noviny a pije ranní kávu.

„Dobré ráno,“ pozdravím ji.

„Colline,“ usměje se babička a podívá se na mě zpoza obrouček obdélníkových brýlí. „Dobré ráno, chlapče. To ani ty nemůžeš spát?“

Usměju se, políbím babičku na tvář a sednu si vedle ní. „Zdá se, že jsem po tobě.“

Usměje se. „Vypadá to tak.“

„Jsi připravená na dnešek?“ zeptám se a okamžitě ke mně přiskočí služka. „Jen kávu,“ řeknu jí a mladá žena odejde.

„Víš, že nesnáším lodě, Colline, ale jelikož jsem ti slíbila, že popluju na tvé jachtě, slovo dodržím.“

Přikývnu a vezmu si jednu hromádku novin. „Co je nového?“

„Spíš bychom si mohli promluvit o včerejšku.“

„O tom se mi vážně nechce mluvit,“ řeknu. Považuju to za uzavřenou věc a nahlédnu do novin.

„Ale takhle to nemůžeš nechat, je to přece tvůj bratr.“

Složím noviny a hodím je na nízký stolek. „A já snad nejsem jeho bratr? On přece pořád provokuje.“

„Myslím si, že oba máte svůj podíl viny.“ Sundá si brýle a pěkně je poskládá. „Podívej, vím, že Jamie je trochu...“

„Blb?“

„Prudký a občas řekne i to, co nemá, ale je to tvůj bratr.“

„Vždyť já to všechno vím, jenže s Jamiem se nedá mluvit rozumně,“ oponuju jí.

„Možná bys na něj neměl být tak tvrdý.“

„Po dobrém to nejde o moc líp.“

„Přesto si myslím, že bys mu měl přece jen dát šanci,“ řekne nakonec a já zpozorním.

V hlavě mi zničehonic zabliká výstražná kontrolka. „O čem se teď bavíme?“ nedokážu se nezeptat. „Šanci v čem? Nedal jsem mu snad dost šancí? Každou z nich promarnil.“

„Dej mu ještě jednu. I já si s ním promluví. Věřím, že potom dostane rozum.“

„Nedostane ho nikdy! Jednoduše nesnese, že jsem se stal ředitelem. Myslí si, že si to zaslouží on, ale nezaslouží. Nedělá nic pro to, aby mě přesvědčil o opaku. Právě naopak, jen přilévá olej do ohně, aby rozpoutal peklo pokaždé, kdy mu to přijde vhod.“

Do obýváku vstoupí služka a položí přede mne kávu. Potom se zase vytratí.

„Dej mu ještě jednu šanci, chlapče. Jamie není špatný chlapec, ale potřebuje pevnou ruku.“

„Potřebuje dostat přes držku, babi. Jedině tak pochopí, že se chová jako debil.“ Vezmu si kávu a usrknu z ní, potom ještě a ještě jednou, dokud je horká, protože miluji horké espresso.

„Viš, napadlo mě... co kdybys mu na nějaký čas, třeba na měsíc, přenechal vedení firmy?“

V té chvíli mi zaskočí a musím položit šálek, abych si mohl odkašlat a popadnout dech. „Cože?“ zeptám se přidušeně. „Uvědomuješ si, co ode mě chceš?“

„Byl bys tam přece i ty. Aspoň by tvůj bratr pochopil, že na to není dostatečně zkušený a zralý. A možná nás překvapí.“

„To nemůžeš myslet vážně, Jane! Jako kdybys neznala Jamieho. Ne! Nezlob se, ale nedovolím, aby si sedl na místo ředitele. A ne proto, že mám obavy, že by mě připravil o místo. Nevěřím mu. Nebo jsi už zapomněla na to, jak mi vzal auto a prodal ho, protože potřeboval peníze na zaplacení svých dluhů? A co potom ten den, kdy mi z trezoru v ložnici vzal milion dolarů, protože si chtěl koupit vlastní dům?“

Babička si povzdechne a pod tíhou pravdy jí klesnou ramena. „Máš pravdu, chlapče. Nejspíš se v něm snažím vždycky vidět jen to dobré.“

„Oba víme, že v mém bratrovi není moc dobrého. A jestli je, tak nám to ještě neukázal.“

„Dobré ráno,“ pozdraví nás Caroline skoro o desáté dopoledne a přidá se k nám. Snídani odmítá, prý nemá hlad a můj mladší bratr se jen zastaví, aby pozdravil babičku. Mě ignoruje, jako kdybych tam ani nebyl. Nevšímám si toho.

„Kam jdeš?“ zeptá se babička Jamieho, když ji jen políbí na tvář a sebere se k odchodu.

„Mám něco ve městě.“

„Práce to určitě nebude,“ podotknu, protože svého mladšího bratra znám. Je to povaleč, flákač a sobec. Myslí jen na sebe a má pocit, že celá rodina mu křivdí, a že si zaslouží něco víc. Kéž by se viděl střízlivýma očima.

„Možná by ses měl víc starat sám o sebe,“ neodpustí si Jamie.

„Možná by ses měl začít chovat zodpovědně.“

„Chlapci, nehádejte se.“

„Viš, babičko, Collin si myslí, že snědl veškerou moudrost světa. Světe div se, nesnědl. Možná kdyby přestal hledět jen na sebe, všechno by teď bylo jinak.“

Vyskočím na nohy a zamračím se. „Možná, kdybys otevřel oči a konečně dospěl. Chováš se jako umíněné děcko a divíš se, že k tobě zaujímáme takový postoj? K zodpovědnému člověku máš žalostně daleko.“

„Zato ty jsi samá moudrost a pracovitost.“

„To stačí! Nehádejte se, jste přece bratři,“ prosí nás babička a já vím, že má pravdu. Neměli bychom se hádat. Jsme bratři, jenže můj mladší bratr mě dokáže vytočit až do nepřítelosti. Kdyby alespoň nebyl tak tupý a samolibý. Kdyby neviděl jen sebe a konečně pochopil, že se svět netočí jenom kolem něj.

Jamie se otočí a odejde, jako by mu hořelo za patami.

„Proč se vy dva pořád hádáte?“ nechápe stará žena.

„Och, babi, jako bys neznala Jamieho,“ povzdechne si Caroline. „Moc dobře víš, že závidí Collinovi, že převzal rodinnou firmu. Podle jeho mínění si ji zaslouží on,“ řekne a upravuje si pěkné nehty malým pilníkem.

„Kdyby to tak bylo, otec by ji nepřenechal mně, ale jemu. Ten osel ani netuší, jak se taková firma řídí.“

„Teď mu trochu křivdíš, chlapče,“ napomene mě babička. „Vím, že Jamie je šikovný a ve vedení se vyzná. Bohužel, není dostatečně zodpovědný a uvažuje lehkovážně. Možná by mu prospělo, kdyby se trochu podílel na vedení.“

„Přijal jsem ho sedmkrát,“ řeknu a znova si sednu.

„Tak to zkus ještě jednou,“ žádá naivně.

„Sedmkrát jsem mu dal šanci a vždycky to zpackal. Víc šancí nedostane a nesnaž se mě přesvědčit o opaku.“

Jane si jen povzdechne, ale nic neřekne. Ví, že mám pravdu a také ví, že i kdyby se nevím jak snažila, můj názor nezmění. Jamie se do vedení nehodí, dokud nedospěje a neuvědomí si, že život je i o něčem jiném, než o rozhazování peněz, které ani sám nevydělal.

„Možná by mu pomohlo, kdybych mu přiškrtl účty. Třeba ho tím přinutím uvědomit si, že potřebuje pracovat a pak se asi dovtípí, že vydělat si něco vlastnoručně je lepší, než se přiživovat na kapesném, které dostane.“

„To je dobrý nápad,“ přitaká babička. „A určitě by to prospělo i Caroline.“

Ta zvedne pohled od nehtů a vytřeští oči. „Cože? I mně chceš snížit kapesné? Doopravdy? Už teď mám málo.“

„Jiné dívky ve tvém věku nemají ani tolik. Nebylo by na škodu vyzkoušet, jak bys přežila, kdybys dostala jen to, co obyčejní lidé.“

„Jenže já nejsem obyčejná,“ řekne klidně a vstane. „Jsem sestra Collina Waina. Mám jistý standard, bráško, a nemíním se vzdát ani svého luxusního života, ani pěkných kabelek,“ řekne pobaveně a popojde ke mně, aby mi dala pusku na tvář. „Radši mi nedávej jíst, ale moje pěkné věci mi neber.“

Usměju se. „Máš štěstí, že mám pro tebe slabost, sestřičko, a taky, že máš jen dvacet.“

Caroline se usměje a ustoupí. „A teď pojďme na jachtu. Už se nemůžu dočkat, až nás na té pěkné lodi povozíš.“ Babička si vezme kabelku a s povzdechem vstane. Je nejspíš jediná, pro koho bude plavba úplnou pohromou.

Za hodinu už parkujeme v přístavu. Vystoupíme z auta, které jsem řídil a babička si upraví elegantní klobouk. Caroline si rukou zakryje oči a při pohledu na moji zakotvenou jachtu se zešíroka usměje.

„Je krásná. Ještě krásnější, než když jsem ji viděla naposledy.“

Zasměju se. Tohle říká pokaždé, když sem jedeme.

Pomalů se projdeme k lodi, a když vstoupíme na palubu, Caroline se šťastně zasměje.

„Už se nemůžu dočkat, až vyplujeme na otevřenou moře. Předtím se ale vyfotíme.“

„Carol, na lodi se fotíme vždycky.“ A myslím to doslovně. Pokaždé, když sem vyrazíme, udělá selfie.

„No a?“ okřikne mě. „Fotek krásných lidí není nikdy dost. A tuto ti dám zarámovat.“

„Na to jsem teda zvědavý.“

„Uvidíš. Stejně nemáš v pokoji žádné své fotky.“

Zasměju se. „Bude to asi proto, že nejsem narcis.“

Moje sestra zakoulí očima. „Alespoň se budu moct ve škole chlubit svým neskutečně pěkným bratrem a jeho lodí. Víš, kolik spolužaček by tě bralo?“

„Tak mu nějakou milou a vzornou už opravdu přiveď. Tvůj bratr by se měl konečně oženit.“

„Ožením se, babi. Jednou určitě, ale tak brzo to nebude.“

„Bože, Colline, doufám, že nejsi gay.“

Poznámce své uštěpačný sestry se zasměju, odhrnu si z tváře vlasy a nasadím si kšiltovku. „Radši mě rychle vyfoť a nastup, nebo tě tu necháme.“

„Vždyť jo. Postav se na příď a já tě cvaknu.“

Jdu a udělám, jak mi káže, protože ubránit se mé sestře, když si vezme něco do hlavy, je skoro nemožné. Postavím se, zapózuju a ona mi udělá několik fotek.

„Víš o tom, že jsi fotogenický?“ křičí na mě z mola, jen co dofoť. „Klidně by ses mohl živit jako model.“

Zasměju se. „Díky, ale radši zůstanu u vedení firmy. Přitahuje to můj pozornosti.“

3. KAPITOLA

Zavře za námi dveře a prohlédne si mě. Projde kolem mě a zkoumá mě očima, jako by na mě hledal nějakou anomálii. Ta ženská v negligé je stále tam a také mě studuje hnědýma očima, skoro tak temnýma jako její vlasy.

„Ahoj, Eleanor. Nebo radši Norin?“

„Odkud víš, jak se jmenuju?“

„Vím toho o tobě hodně.“

„Odkud?“

Usměje se. „Teď je důležité, proč jsi tady.“

„Vím, proč tu jsem.“

Zvedne obočí. „Vážně? Tak mi to pověz. Proč jsi tady?“

„Chceš ze mě udělat jednu z těch...“ zarazím se, protože si náhle vzpomenu i na přítomnost ženy v prádle, kterou bych nerada urazila. Pravda se málokdy poslouchá dobře.

Blondák se usměje a zavrtí hlavou. „Ne, proto tu nejsi,“ řekne klidně, naznačí něco krásce a ona nalije do nízké sklenice alkohol. Mladík ke mně vykročí a já se na něj bez dechu podívám. „Sleduji tě už nějaký čas a vím, jak se k tobě chová Ryan. Ublíží ti a nutí tě okrádat lidi. Vyhovuje ti takový život?“

„Ne.“

„Co když ti nabídnu možnost, se kterou se od něj navždy osvobodíš?“

Zpozorním a naprázdno polknu.

„Mám pro tebe návrh, díky kterému získáš svobodu. Pozoruji tě už dlouho a jsi jako stvořená pro to, co potřebuji. Navždy od Ryana odejdeš a můžeš se mít dobře. Nabízím ti volnost a lepší život.“

Žena v červeném erotickém prádle přistoupí, aby mu podala sklenici s alkoholem, a on se z ní spokojeně napije.

„Co ode mě chceš?“

„Lolo, běž a ať nás nikdo neruší,“ příkáže a vysoká žena se rychle vytratí.

Blondák si sedne na kožený gauč a rukou ověšenou prsteny mi pokyne, abych se také posadila. Já ale odmítnu. „Chci s tebou uzavřít obchod, díky kterému získáš ty, tvůj strýček, ale i já.“

„O co jde?“

Usměje se a znovu se napije. „O rodinný majetek. Jsem Collin Wain a potřebuju se oženit, abych mohl dědit. A právě tobě nabízím možnost stát se mojí manželkou. Samozřejmě, jen papírově.“

„Proč právě mně?“

„A proč ne? Nezáleží ti na svobodě? Ty se snad nechceš od toho tyrana navždy osvobodit? Právě jsem ti nabídl možnost, jak vyřešit tvé trápení. Když se ožením, zdědím všechno a bohatě se ti odvděčím. Z majetku, který získám, vyplatím i Ryana a ten se tě už nikdy v životě nedotkne. Začneš žít nový život.“

„Jak ses o mně vůbec dozvěděl?“

„Sleduji tě už skoro měsíc. Víím, že tě tvůj strýček nutí krást, aby měl na drogy. A taky jsem si zjistil, že se chceš dostat z té díry a já ti nabízím možnost, jak to udělat, a ještě přitom i získat.“

Hledím na něj a zvažuji jeho slova. Ta nabídka mě láká. Mohla by to být moje šance. Moje vykoupení nebo lístek ke svobodě. Jenže... „Co když je to podraz?“

„Podraz? Je to kšeft, kterým vyděláme oba.“

„Jak si představuješ naše manželství?“

Usměje se. „Nejde mi o sex, Eleanor. Chci jen dědit, a proto se potřebuji oženit. Když dostanu, co mi patří, vyplatím tě a můžeme se dát rozvést. Co si o tom myslíš? Půjdeš do toho?“

Srdce mi bije až někde ve spáncích. Promítám si jeho slova pořád dokola a vyhodnocuji situaci. Tohle by mohla být moje šance. Vstupenka do lepšího světa. Svoboda je na dosah, ale mám strach. Co když je to přece jen nějaký podraz? „Neznám tě. Nic o tobě nevím.“

„Podívej, Eleanor. Neplánuju ti ublížit. Chci se s tebou oženit a zdědit to, co mi patří. Získáme oba, takže je jen na tobě, jestli do toho půjdeš se mnou. Pokud nabídku odmítneš, předložím ji nějaké jiné, takže opravdu velmi dobře zvaž, co mi odpovíš. Takovou šanci nedostaneš dvakrát za život.“

Zastrčím si světlé vlasy za ucho a potom se kousnu do nehtu. Jsem nervózní. Zmítám se mezi panikou a touhou. Co když je tohle moje jediná šance, jak se osvobodit? Co když se mi nikdy nepodaří utéct? Možná jiná možnost na záchranu už nepřijde. „Víš Ryan o tomto plánu?“

„Na tvém strýčkovi ti už vůbec nemusí záležet. Stačí jediné kývnutí a tvůj život se změní. Můžeš se mít jako princezna v pohádce.“

„Co když mi nedá pokoj ani potom? Neznáš ho. Jak ucítí, že na mně může vydělat...“

„Pokud přijmeš moji nabídku, o Ryana se postarám.“ Znovu to silně zvažuji. Procházím se po pěkném pokoji a snažím se

neukousnout si nehet, který svírám mezi zuby. „Bude svatba v kostele?“

„Ne. Bude to jen civilní sňatek. Nebo ti to takto nevyhovuje?“

„Právě naopak. Svatba v kostele je přelomový okamžik a něco takového by měl člověk zažít s někým, koho skutečně miluje, takže civilní sňatek je přijatelný.“

Přikývne na souhlas. „Takže, jaká je tvoje odpověď?“

„Můžu si to promyslet?“ zeptám se opatrně.

Zpozorní. „Potřebuju to vědět co nejdřív, ale jsem ochotný dát ti čas na rozmyšlenou do příštího rána.“

Myslím, že víc času nebudu potřebovat. „Fajn, několik hodin na rozmyšlení mi určitě postačí.“

Blondák se usměje a dopije svůj drink. „Věřím, že se rozhodneš správně. Když řekneš ano, ty získáš svou svobodu a lepší život, a já to, co mi právem patří.“

„Když kývnu, kdy bude svatba?“

„Hned jak zařídím vše potřebné. Může to trvat déle jak měsíc, ale za ten čas se budeš muset naučit všechno, co znají lidé z mé společenské vrstvy. Budeš se muset od základů změnit. Myslím, že za čtyři týdny bychom to měli stihnout.“

„Jak dlouho budeme muset být manželé?“

„Dokud vše nezdědím. Potom se můžeme rozvést a já tě vyplatím. Teď, s dovolením, musím jít. Musím zařídit něco ve firmě,“ řekne klidně a vstane.

„A co mám zatím dělat já?“

Otočí se ke mně a usměje se. „Co chceš. Předpokládám, že se už neplánuješ vrátit domů.“

Zavrtím hlavou.

„To jsem si myslel. Navrhuju, aby sis tu udělala pohodlí. Vím, že to není kdovíco, ale víc ti nabídnu až po svatbě. Zatím můžeš přemýšlet o mé nabídce. Řeknu Lole, aby ti připravila pokoj a dohlédla na tebe. Nevěřím mužům v tomto domě a rád bych tě před nimi uchránil. Vráťím se večer a ty mi řekneš, jak ses rozhodla. Souhlasíš?“

Mlčky přikývnu a překřížím si ruce na prsou. Collin se usměje a v županu, který má na sobě, opustí pokoj. Zůstávám sama se svými myšlenkami, které se mi hemží v hlavě jako roj much. Zvažuji jeho nabídku, protože je lákavá, ale současně mám strach.

Ryan mi nedá jen tak pokoj. Jak Collin myslel to, že se postará o mého strýčka? Vykoupí mě? Mám vůbec nějakou cenu?

Jsem si plně vědoma toho, že pokud na jeho nabídku přistoupím a vdám se za něho, budu muset hrát jeho manželku. Hlavně před jeho rodinou a potom... Co bude potom? Rozvedeme se a já budu zase volná? Můžu mu vůbec věřit?

Do místnosti vstoupí Lola a usměje se na mě. „Pojď, připravím ti pokoj.“

Přikývnu a vyjdu za ní.

Lola mě zavede do pokoje naproti. Je stejně velký, ale útulnější a nachází se tu i postel. Dokonce mám i koupelnu, kterou dělí od pokoje jen prosklená, skoro průhledná stěna. Potřebuji sprchu, abych ze sebe smyla stres, který se mě stále drží jako klíště.

Nepřetržitě myslím na Collinova slova a čím dál víc si pohrávám s myšlenkou, že jeho nabídku přijmu.

Vždyť co můžu ztratit?

„Jestli máš hlad,“ vyruší mě ze zamyšlení Lola, „pošlu ti něco k jídlu.“

Potupně přikývnu, protože nemám ve zvyku žádat jídlo a už vůbec ne od cizích lidí. Pravda je ale taková, že mám příšerný hlad.

„V koupelně najdeš lékárníčku. Ošetři si ret a obočí a za půl hodiny ti přinesu něco na zub. Nějaké oblečení najdeš v tamté skříni,“ instruuje mě. „Mělo by ti něco z toho padnout. Kdybys cokoli potřebovala, z přenosného mobilu se dá dovolat na recepci.“

„Děkuji.“

„Jdu připravit jídlo. Ty se zatím dej trochu do kupy,“ dodá a potichu se vytratí. Když za sebou zavře dveře a já osamím, sevře se mi srdce úzkostí.

Projdu se po pokoji, s rukama omotanýma kolem hrudi a neklidem v duši. Mám smíšené pocity. Na jedné straně cítím, že Collinova nabídka je podvrh, na druhé, že vlastně nemám na výběr. Ne, jestli se chci dostat od Ryana.

Bojím se, že jestli na jeho nabídku kývnu, neskončí to tak růžově, jak mi říkal. Ale už nemám co ztratit, takže jestli budu riskovat a nic nezískám, nic ani neztratím.

Collin mi předložil nabídku, která se neodmítá, a já vím, že jediná možnost, jak se z tohoto pekla a od Ryana dostat, je svatba. Tohle je moje šance. V našem manželství půjde o dohodu, ne o lásku a já věřím, že dodrží slovo, které mi dal a po získání dědictví mi vrátí svobodu.

Potom začnu nový život.

Opustím Boston a poletím někam za moře. Ryan mě nikdy nenajde a já se budu moct zhluboka nadechnout.

Budu svobodná.

Ano. Tohle je moje šance...

Večer si dám rychlou sprchu a obleču si jediné obstojné oblečení, které vyhovuje mým požadavkům.

Když hodiny odbijí osm, opustím pokoj. Potichu cupitám po prázdné chodbě a hledám někoho živého. Celá chodba je však úplně ztichlá, jen z jednoho pokoje uslyším zvuk. Zůstanu zaraženě stát, protože zpoza dveří vycházejí tóny, které dobře znám. Ano, znám je velmi dobře, ale moje steny nebyly spokojené a plné vzrušení. Plakala jsem při tom a prosila, aby přestal. Ach, dobře, že to bylo dávno a od té doby se mě už nikdy víc nedotkl.

Ale nezapomněla jsem. Pamatuju si, jako by to bylo včera, když Ryanův kamarád vlezl do mého pokoje a znásilnil mě. Nepomohl mi ani Ryan, který ležel zfetovaný v přízemí. Zbytečně jsem křičela. Nepřestal, dokud se neukojil a já jsem měla chuť umřít.

Bylo mi jen sedmnáct a nechtěla jsem ho. Netoužila jsem po něm, ani po takovém tvrdém sexu. Bolelo to jako čert a vůbec se mi to nelíbilo. Hodně dlouho jsem to měla před očima a nedokázala jsem zapomenout. Od té doby uplynuly už roky, ale pořád si to živě pamatuju. Jeho zapáchající dech, tu velkou věc, kterou do mě nemilosrdně strčil. Bože, ne! Nechci na to myslet, ale vím, že mě to bude provázet do konce života.

Naštěstí se to stalo jen jednou a toho prokletého chlapa našli za pár dní předávkovaného. Od té doby jsem se vyhýbala mužům jako čert kříži a každému jsem drsně dávala najevo, že jestli se mě třeba jen dotkne, Ryan mu to spočítá.

Jdu dál, až dojdou do obývacího a oslovím jedinou ženu, která tam je.

„Promiň,“ pípnu a ona se na mě podívá. Sedí na gauči a listuje v novinách. „Nechci rušit, ale...hledám Collina.“

Zamračí se a přeměří si mě od hlavy až k patě. „Collinů znám spoustu.“

„Waina. Collina Waina.“

Znovu se zachmuří. „Hledáš Collina Waina?“ zasměje se, čímž mě úplně zmate. „Tady?“

Teď zamrčkám já. Netuším, jak to myslí, ale něco mi našeptává, že o Collinovi nic neví. „Takový vysoký, světlolasý,“ popisují jí ho, ale výraz její tváře mi napovídá, že neví, o čem mluvím. „Říkal, že se večer vrátí.“

„Ach, moje milá, víš ty vůbec, kdo...“

„Gino, pokud nemáš klienta, běž do kuchyně a umyj nádobí! Je ho tam hromada.“

Mladá hnědovláška se zamračí na Lolu, která sem přicupitala, a potom se beze slova vytratí. Podle tónu Lolina hlasu mám dojem, že tady velí.

„Co tu děláš?“ zeptá se mě mrzutě a přistoupí ke mně.

Ruce má v bok, jako to často dělává i Ryan, když málo vydělám, akorát na mě nevrhá tak nepřičetný pohled. Vypadá ale našťavaně.

„Řekneš mi už, co tu hledáš?“

„Collina. Myslela jsem, že je už zpět.“

„Není. Měla by ses vrátit do pokoje. Tady dole nejsi v bezpečí.“

Přikývnu, protože její varování neplánuji brát na lehkou váhu, a odeberu se do pokoje. Lola jde za mnou a to vědomí mi brání trochu víc se nad vším zamyslet.

Doprovodí mě až ke dveřím a chce odejít, ale já si nakonec neodpustím otázku. „Proč se Gina tak strašně divila, že tady hledám

Collina Waina?“ Podle toho, co měl Collin na sobě, když jsem sem přišla, bych odhadovala, že sem chodí poměrně často, ale ta ženská dole se tvářila divně.

Lola přimhouří oči a změří si mě pohledem. „Asi nečteš noviny, že?“

Pokrčím rameny, protože má pravdu. Nečtu. Jak bych taky mohla? Nikdy jsme žádné noviny nekupovali, dokonce jsme ani nesledovali televizi. Ne, že bychom neměli televizor, ale Ryan nikdy nezapltil žádné programy. A nikdy by mě k televizoru ani nepustil. Vždy sledoval ta sprostá porna nebo hrával hry jako malé děcko. Lolina slova mě však zaujala.

„O něm se píše?“

„Collin Wain patří mezi boháče Bostonu, ty hloupoučká. Jeho rodina je velmi vlivná.“

„To jsem nevěděla.“ Collin je v pořádném balíku, takže v tomto nelhal. „Proč se Gina divila, že ho hledám právě tu?“

„Nevím.“

Proč mám dojem, že mi lže?

„Počkej na Waina radši tady. Bude to lepší.“

Má pravdu, počkám na něj v pokoji. Proč mám ale tak divný pocit? Ta ženská se tvářila, jako bych snad řekla něco směšného. Nerozumím. To sem snad Collin nechodí? Dnes tu byl, měl na sobě župan a já bych musela být hloupá, kdyby mi nedošlo proč. Určitě sem nepřišel poprvé, tak proč se ta štetka dole tvářila tak pobaveně? Mám na jazyku spoustu otázek, ale nevyslovím ani jedinou. Lola totiž odchází a nechává mě stát uprostřed pokoje s pootevřenou pusou a hlavou plnou myšlenek.